

γώνια της κορυφής γίνεται μικροτέρα, αι δέ δύο πλευραὶ πλησιάζουν πρὸς ἀλλήλας περιστότερον, καὶ ἐπὶ τέλους, σταν εὔρισκωται πλησίον τῆς κορυφῆς, σχεδὸν ἔγγίζουν ἡ μία τὴν ἄλλην ὥπερ τὰ σκέλη κλεισμένου διαβήτου.

Πόθεν ἦρα γε προέρχεται αὐτὴ, ἡ σμύκρυνσις τῆς γωνίας; Προφανῶς απὸ τὴν διαφορὰν τὴν πάντοτε αὐξανούμενην μεταξὺ τοῦ μεγέθους τῆς βάσεως τοῦ τριγώνου καὶ τοῦ μεγέθους τοῦ ύψους. Τοπάρχει λοιπὸν στενὴ σχέσις μεταξὺ τῆς γωνίας τῆς κορυφῆς, καὶ τοῦ μεγέθους τῆς βάσεως ὡς πρὸς τὸ ύψος.

Απὸ σοῦ εἴπα, ἐγνοεῖς ὅτι αἱ κάποιοι γεωμετρηγοὶ γνωρίζῃ τὸ μέγεθος τῆς βάσεως ἐνὸς τριγώνου καὶ τὴν γωνίαν τῆς κορυφῆς, δύναται νὰ εὕρῃ τὴν ἀπόστασιν τῆς κορυφῆς ἀπὸ τὴν βάση;

— Οχι, Νίτσα μου, δὲν τὸ ἐγνοῶ καλά. Δύνασαι νὰ μου τὸ εἰπῆς διαφρεστιά;

(Ἐπεταὶ συνέχεια)

[J. Macé] A. S. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

ΟΛΓ' ΑΠ' ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΑΙ ΓΑΛΩΣΣΑΙ ΤΩΝ ΗΟΥΔΙΩΝ

Ο μικρὸς Ἀνδρίκος ἀγαπᾷ ἐμμαγῶς τὸ κυνήγιον. Εἰς τὴν ἔσορχην ποῦ μένει, πέργει τὸ τουφεκάκι του, καὶ εἶτε μόνος εἴτε μαζὶ μὲ ἄλλους, ἐπιχειρεῖ συγχρική κυνηγετικάς ἐκδρομάς. "Ολα τὰ ἔχει : τὸ σκολάκι του, τὴν ἴδιαιτέραν στολὴν του, τὴν σφυρίκτραν του, τὸ κέρας του, τὸ δίκτυο του, καὶ ὅλων τῶν εἰδῶν τὰς θήκας, ἀκόμη καὶ σπιρτοθήκην, μολογότι δὲν καπνίζει.

Ἐχει ὅμως καὶ ἱκανότητα; Αὐτὸς εἶνε τὸ ζήτημα.

Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι τὰς περισσοτέρας φορὰς ἐπιστρέψει με τὸ δίκτυο του γεμάνον κυνήγι. Ακόμη καὶ ὅταν ἄλλοι μεγαλήτεροι καὶ ἐμπειρότεροι κυνηγοὶ ἐπιστρέφουν "χωρὶς φτερό", ὁ μικρὸς μας Νεμρώδ θὰ ἔχῃ γὰρ ἐπιδείξῃ ὑπερηφάνως πότε πέρδικαν, πότε μπεκάταν, πότε κίγλαν . . .

Ἡ διαρκῆς αὐτὴς ἐπιτυχία πήρχεται νὰ διεγείρῃ τὴν δυξπιστίαν καὶ τὰς ὑπονοίας τοῦ Περικλῆ, τοῦ μεγαλητέρου ἀδελφοῦ τοῦ Ἀνδρίκου. Μόνος του τὰ σκοτώνει αὐτὰ τὰ πουλιά, ἡ μήπως τ' ἀγοράζει ἐτὸ δρόμῳ ἀπὸ κανένα κωρικόν, διὰ νὰ κάμη επιδείξιν; Για νὰ ἴδοιμε!

Απ' ἐδῶ ἀπ' ἔκει, ὁ Περικλῆς ἔκειται καὶ τὸ ἀγακαλύπτει. Ἀλλ' ὁ Ἀνδρίκος τὸ ἀρνεῖται μετ' ἀγανακτήσεως καὶ ἐπιμένει. "Οχι, ποτὲ δὲν ἐπαρουσίασε μιὰ δικό του, κυνήγι ἀγορασμένο. Μόνος του τὰ σκοτώνει.

— Καλὰ λοιπόν, ἔγω θά σε ξεμασκαρίψω, σκέπτεται ὁ Περικλῆς.

Μίαν ἡμέραν ἐν ὧ δὲ Ἀνδρίκος ἔλειπεν εἰς τὸ κυνήγι, βγάλει καὶ ὁ Περικλῆς ἀπὸ τὸ χωρίον καὶ πέρνει τὸ δάση. Εἰς τὸ δρόμον συναντᾶ ἔνα κωρικόν, ὃ ὅποιος ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὸ κυνήγι μὲ ὅλη γλωσσά τους.

— Καὶ δὲ ὁ Περικλῆς πέργει τὰ πουλιά καὶ τοὺς ἀνοίγει ἐνὸς-ἐνὸς τὸ στόμα. . . Ήτο δέσμαιος! Κανένα δὲν εἰχε γλῶσσαν.

— Ορίστε, κυρίαι καὶ κύριοι! Τές εκατάπιαν, γιὰ νὰ μη μαρτυρήσουν. Βλέπετε; γλῶσσα πουθενά!

Πλησιάζουν ὅλοι καὶ ὀλέπουν ἔκπληκτοι. Πλησιάζει καὶ ὁ Ἀνδρίκος κατακόκκινος, κάτι ὑποπτεύων . . . ἀλλά . . .

— Πραγματικῶς, νέου εἴδους πουλιά, λέγει ὁ πατέρας: ἄγλωστα . . .

— "Οχι δά, ἐδῶ είνε καὶ ἡ γλῶσσέ τους! λέγει ὁ Περικλῆς καὶ μὲ δλῆν τὴν ἀπάθειαν, βγάλει ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ χαρτάκι τὸ δόπιον ἔδιπλόνει....

— Ε, καὶ νὰ ἐδίξετε τότε τὰ μούτρα τοῦ Ἀνδρίκου . . .

— Άλλα, πῆγε μου, δέν του ἔχρειάζετο αὐτὸ τὸ μαθηματάκι;

— Καλά· ἀγ τὰ ἐσκότωσες μόνος σου. Ήτα μᾶς το ποῦ μὲ τὸ στόμα τοῦς. Ἄν τα ἀγράσες ὅμως, θὰ καταπιοῦν τὰς γλῶσσέ τους, γιὰ νὰ μη το μαρτυρήσουν.

— Καὶ δὲ ὁ Περικλῆς πέργει τὰ πουλιά καὶ τοὺς ἀνοίγει ἐνὸς-ἐνὸς τὸ στόμα. . . Ήτο δέσμαιος! Κανένα δὲν εἰχε γλῶσσαν.

— Ορίστε, κυρίαι καὶ κύριοι! Τές εκατάπιαν, γιὰ νὰ μη μαρτυρήσουν. Βλέπετε; γλῶσσα πουθενά!

Πλησιάζουν ὅλοι καὶ ὀλέπουν ἔκπληκτοι. Πλησιάζει καὶ ὁ Ἀνδρίκος κατακόκκινος, κάτι ὑποπτεύων . . . ἀλλά . . .

— Πραγματικῶς, νέου εἴδους πουλιά, λέγει ὁ πατέρας: ἄγλωστα . . .

— "Οχι δά, ἐδῶ είνε καὶ ἡ γλῶσσέ τους! λέγει ὁ Περικλῆς καὶ μὲ δλῆν τὴν γεῦσιν. Έκεινο τὸ θολόν χρῶμα, ἔκεινη ἡ μυρωδιά, ἔκεινη ἡ στυφάδα, ἔκεινη ἡ ἀληθινότητα!

— Ε, καὶ νὰ ἐδίξετε τότε τὰ μούτρα τοῦ Ἀνδρίκου . . .

— Άλλα, πῆγε μου, δέν του ἔχρειάζετο αὐτὸ τὸ μαθηματάκι;

ΕΝ ΚΑΪΡΩΙ ΔΙΑΚΟΗΩΝ

— Τὰ πουλάς; τὸν ἔρωτάρ τὸ Περικλῆς. — Ακοῦς ἔκει! καὶ γιατί τὰ σκότωσα; — Πόσο; — Δυὸς δραχμάς ὅλα.

— Νά σου δώσω μιὰ δραχμή, μου δίνεις μόνο... τές γλῶσσέ τους;

— Τές γλῶσσέ τους! — Ο χωρικός ἔκαμε νὰ φύγη, γομίζων ὅτι τὸν κυριότερον.

— Ε, στάσου, ἀλήθεια σου τὸ λέγω. Μου χρειάζονται γιὰ γιατρικό.

— Ο Περικλῆς ἔδωσε τὴν δραχμήν καὶ ὁ χωρικὸς συγκατέτεθεν νάποστασθοῦν αἱ γλῶσσαι τῶν πουλιῶν του, τὰς δοπίας ἐπήρευν ὁ Περικλῆς καὶ ἐφύλαξεν εἰς ἔνα

παρακάτω συναντᾶ ἄλλον καὶ τοῦ κάμινος τὸ ὕδιον· αὐτὸς εἴχε δρόπικα.

— Αν ψωνίσῃ τὸ σημερινό τὸν πατέρα, καὶ θά την ἔχῃ, σκέπτεται ὁ Περικλῆς, ἐπιστρέφων εἰς τὸ σπίτι. Δὲν εἴπεν ὅμως τίποτε εἰς κανένα.

— Παρακάτω συναντᾶ ἄλλον καὶ τοῦ κάμινος τὸ ὕδιον· αὐτὸς εἴχε δρόπικα.

— Αν ψωνίσῃ τὸ σημερινό τὸν πατέρα, καὶ θά την ἔχῃ, σκέπτεται ὁ Περικλῆς, ἐπιστρέφων εἰς τὸ σπίτι. Δὲν εἴπεν ὅμως τίποτε εἰς κανένα.

— Τὸ βράδυ-δράδυ νὰ καὶ ὁ καλός σου Ἀνδρίκος, ὑπερήφανος καὶ θριάμβευν όπως πάντοτε· Τὸ δίκτυο του ἡτο γεμάτον λιανόπουλα καὶ δρόπικα.

— Εγα! δύο! τρία! τέσσαρα! . . . ἔπτα! . . . φωνάζει, ρίπτων αὐτὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐνα-ένα, ἐγώπιον τῆς συνθροισμένης οίκογενειάς.

— Χυ! μπράσο! Καὶ πόσο τὰ ἀγροτικάς; ἔρωτάρ τὸ Περικλῆς.

— Ε, γιὰ νὰ σου πῶ! Εγώ δὲν είμαι ἀπὸ ἑκείνους τοὺς κυνηγοὺς ποὺ ζέρεις! ἀπάντη προσβεβλημένος ὁ Ἀνδρίκος.

— Α! φύτε καὶ αὐτὰ τὰ ἐσκότωσες μόνος σου;

— Οχι, μόνος μου, μὲ τὸ τουφέκι μου.

Καὶ μετ' ὅλιγον, πάλιν:

— Κυρά Φανή!

— Ορίστε!

— "Αχουσε . . . μὰ νὰ μή με ξυπνήσεις πολὺ-πολὺ πρωΐ!

— "Ω, μὰ πρὶν μοῦ εἶπες νὰ σ' ἔξυπνησα πολὺ-πολὺ πρωΐ τώρα σχετικάς τον τόπον τοῦ πατέρα;

— Απλούστατα, ἀπαντᾶ ἡ μικρὰ Νίτσα· θά με ξυπνήσεις ὅποτε σου. πῶ ἐγώ.

— Καὶ ἀποκοινώπαται ἡ συγκράτη.

ΕΙΣ ΤΑ ΔΟΥΤΡΑ

Η Μαρίκα επῆγε μὲ τὴν μητέρα της εἰς τὰ λουτρά.

Τὸ νερὸν εἶνε λαμπτὸν εἰς τὴν ύγειαν, ἀλλὰ πολὺ δυσάρεστον εἰς τὴν γεῦσιν. Έκεινο τὸ θολόν χρῶμα, ἔκεινη ἡ μυρωδιά, ἔκεινη ἡ στυφάδα, ἔκεινη ἡ ἀληθινότητα!

— Τί ώραιο πράγμα ποῦ θά είνε τὸ τριχυμία! λέγει ἡ Μιμή. Αχ, τί κρίμα νὰ κοιμηθούμε χθὲς τοσιοίς! πῶς ηθελα νὰ την ιδω!

— Κ' ἐγώ, καὶ μένη, ἀπαντᾶ ὁ Τοτός. Νά σε πῶ λέμε εἰς τοὺς ναύτας νά την ξανακάρωμον;

— Μπά! γι' ἀγάπη μας νὰ κάμουν τόσον κόπο;

— Δὲν πειράζει τοὺς πληρώνουμε! ἀπαντᾶ ὁ Τοτός.

τὸ δώστης ὑστέρα ποῦ θὰ κομηθῶ, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω! . . .

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΤΡΙΚΥΜΙΑΝ

Τρικυμία μεγάλη εἰς τὸ Αίγαλον.

Ο Τοτός καὶ ἡ Μιμή, ποῦ περγοῦν τὸ καλοκατέρι τῶν εἰς μαίν νῆσον, ἀκούουν μὲ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον τὰς λεπτομερείας. Τὸ θέαρια ητοφερόν, ἀλλὰ μεγαλοπρέπεστατον. Ολην τὴν νύκτα ἡ θάλασσα σέραζεν, ἐμαί

